

[Arne Bjerregaard.]

perede menneskeopfattelse, der lod åndens hus stå tomt og prydet til marxistisk indrykning. Det er det, jeg i alt fald ønsker at anklage, og bedrøvet må jeg faktisk konstatere, at marxismen og også kulturradikalismen forstod Bibelens ord: lad de små børn komme til mig, mens den brede kristne menighed ikke begreb en pind deraf, og de i folketinget, som repræsenterede den brede, kristne menighed, begreb det heller ikke. De havde kun magtens begreb, men intet menneskeligt og åndeligt begreb i dette spil.

Når man ikke begreb dette, men skabte en åndløshed i det danske folk, som råber til himlen næsten i sin mangel på etik og æstetik, så vil jeg sige med chance for at blive misforstået, at jeg faktisk, hvis mine børn ikke skulle opleve kristendommens klare lys, ønsker for dem, at de måtte blive marxistiske for dog at opleve en lille smule ånd, for at opleve en lille smule menneskelighed, for at opleve en afstand fra den åndløshed og holdningsløshed, som vi har set de sidste 10 år, thi her lades alt håb ude.

Jeg vil ønske, de gamle partier ville lære, hvad der har ligget mig stærkt på sinde, at vi skal ikke viljeløst lade os drive med på tidernes skiftende strøm. Vi har også til opgave at stille strømmen, pege tilbage på kilderne og, så godt vi formår det, pege fremad mod det, der kan bære kommende slægter igennem dette vanskelige menneskeliv.

Gert Petersen (SF):

Jeg havde ligesom hr. Lysholt Hansen ikke tænkt mig at tage ordet under denne debat, men ligesom hr. Lysholt Hansen heldigvis lod sig provokere frem, så har jeg også ladet mig provokere frem — jeg ved ikke, om det er lige så heldigt — af hr. Lysholt Hansen, nemlig for at sige mange gange tak for det indlæg, som hr. Lysholt Hansen kom med, og som jeg håber man har lyttet til med den meget store interesse, det fortjente.

Begge afsnit i indlægget synes jeg var umådelig spændende og interessante, både det personlige til sidst og — og det er det, der foranlediger mig til at sige noget her — også den meget saglige redegørelse for de tilbud, som sendes ud til biblioteker og til skoler, meget brede tilbud, hvor alle mulige

kategorier og synspunkter er med. Jeg synes, det var en umådelig interessant og meget opmuntrende redegørelse. Jeg er bange for, at der gør sig sådanne tendenser gældende, så hvis de får overhånd, så vil man om 3-4 år ikke kunne komme med den samme redegørelse om bredden i de tilbud om oplysning af den ene eller anden art, som går ud til biblioteker og skoler. Det mener jeg er noget af det helt centrale i denne debat.

Hvad indoktrinering angår, ja, så hørte jeg hr. Gede sige, at alene forældrene må have lov til at indoktrinere. Det vil jeg nu fraråde dem meget stærkt som en „forælder“, der aldrig selv har givet mig af med at indoktrinere mine børn, med at præge dem med bestemte politiske meninger, måske nok med en bestemt holdning — det gør man i sin almindelige adfærd — men ikke med bestemte politiske meninger. De politiske meninger skal vokse frem af en debat, af en dialog, af en konfrontation mellem en lang række forskellige synspunkter. Det, som er sket i de sidste 10-20 år, er, at skolevæsenet, biblioteksvæsenet, de offentlige media, som det hedder på nydansk, radio, tv osv., er begyndt at bidrage til en sådan konfrontation mellem meninger, til en sådan debat, en sådan stillen meninger og synspunkter op imod hinanden, at der er en mulighed for — en mulighed for, siger jeg — at de børn, som vokser op, de unge, som vokser op, anlægger en selvstændig og kritisk holdning. Det mener jeg må være formålet. Det må være, at vi får selvstændige og kritisk indstillede borgere. Det — som den forrige taler åbenbart var meget utilfreds med — at man ikke vil acceptere en fuldkommen sandhed længere. Jeg synes ærlig talt, denne verden har lidt tilstrækkeligt under fuldkomne sandheder, hvad enten det var korsriddere, der drog ud og myrdede sara-cenere, eller det var under hagekorset, man drog ud og myrdede jøder, eller hvad man nu har fundet på, om det var Nordamerika, man koloniserede — igen i troen på en eller anden fuldkommen sandhed.

Jeg er helt overbevist om, at noget af det ved marxismen, som utvivlsomt griber mange unge, det er — og dér tror jeg den forrige taler afslørede et totalt ukendskab til marxismen — at marxismen netop ikke accepterer en fuldkommen sandhed, at marxismen afviser én gang for alle færdige